

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/404/2014
Identifikačné číslo spisu: 8112239203
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:8112239203.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu A. G., bývajúceho v V., proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska č. 2, IČO: 31690904, zastúpenej JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom so sídlom v Košiciach, Nemcovej 22, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 12C/393/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. mája 2014 sp.zn. 8Co/158/2013, takto

rozhodol:

Návrh žalovanej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom z 25. júna 2013 č.k. 12C/393/2012-99 zrušil rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý bližšie špecifikoval vo svojom rozhodnutí (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“), odložil jeho vykonateľnosť do právoplatnosti rozsudku vo veci samej a rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné uznesenie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení predovšetkým konštatoval, že v danom prípade bola podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zákonom určenej lehote (§ 41 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní). Medzi účastníkmi bola uzatvorená poisťná zmluva, ktorú vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú. Súčasťou tejto zmluvy bolo aj dojednanie rozhodcovskej doložky, podľa ktorej všetky vzájomné spory z nej budú prejednávané v rozhodcovskom konaní. Táto rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná a mala za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Preto súd žalobe vyhovel a v zmysle § 40 písm. c/, g/, j/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní napadnutý rozhodcovský rozsudok zrušil.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove rozsudkom z 25. mája 2014 sp.zn.8Co/158/2013

napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny (§ 219 O.s.p.). Aj podľa názoru odvolacieho súdu rozhodcovská doložka predstavuje neprijateľnú (neplatnú) zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, pretože nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Výkonaním dokazovaním bolo preukázané, že ani samotná sprostredkovateľka poistenia žalovanej rozhodcovskej doložke nerozumela a preto to nemohla vysvetliť ani klientovi. Žalovanou predložené listinné dôkazy nepreukazujú, že žalobcovi bola vysvetlená podstata rozhodcovského konania. K námietke žalovanej týkajúcej sa nedostatku právomoci súdu konať v tejto veci, odvolací súd odkázal na ustanovenie § 40 zákona o rozhodcovskom konaní a poukázal tiež na skutočnosť, že v konaní bola preukázaná neplatnosť rozhodcovskej doložky.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolatelka,“) dovolanie. Uviedla, že jej v konaní bola odňatá možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odvolací súd neodôvodnil dostatočne presvedčivo dôsledky toho, že súd prvého stupňa nevykonal dôkazy ňou navrhnuté. Nevykonanie ňou navrhovaného dôkazu viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Súdy nesprávne interpretovali všeobecné poistné podmienky, osobitné zmluvné dojednania, rozhodcovskú doložku a záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klientov. Podľa jeho názoru bola rozhodcovská doložka formulovaná tak, že poistencovi priznávala aj možnosť neprijatť navrhované zmluvné dojednanie. Navyše, v danom prípade nejde o spotrebiteľský spor. Podaná bola žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, preto mal byť preskúmaný postup rozhodcovského súdu, ktorý bol zavŕšený vydaním označeného rozhodcovského rozsudku. Súdy aplikovali vnútroštátne normy chrániace spotrebiteľa, mali však aj náležite aplikovať a interpretovať smernicu 93/13/EHS (ktorej slovenský preklad je nesprávny). Podľa jej presvedčenia nemôže súd v dôsledku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Z týchto dôvodov navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho aj prvostupňového súdu a zároveň žiadala, aby dovolací súd ešte pred rozhodnutím prerušil dovolacie konanie do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 382/2013, pretože v tomto konaní sa po prijatí ústavnej sťažnosti žalovanej rozhoduje o porušení jej ústavných práv v konaniach, v ktorých sa rieši dôležitá právna otázka, ktorá bude mať význam aj pre prejednávajúcu vec.

Žalobca sa k dovolaniu písomne vyjadril a uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutiami súdov nižšieho stupňa v tejto veci a navrhuje, aby ich dovolací súd potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., dospel bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) k záveru, že tento opravný prostriedok treba odmietnuť.

V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky - viď konania vedené na najvyššom súde pod sp.zn. 5 Cdo 460/2014, 3 Cdo 102/2014, 3 Cdo 260/2014, 3 Cdo 332/2014, 3 Cdo 368/2014, 3 Cdo 474/2014). Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 243b ods. 7 O.s.p. už ďalšie dôvody neuvádza.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovanej podľa § 237 ods.1 a § 239 O.s.p. prípustné nie je, najvyšší súd ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Pokiaľ ide o návrh dovolateľky na prerušenie dovolacieho konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 382/2013, dovolací súd návrh ako nedôvodný zamietol po zistení, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 30. septembra 2014 sp.zn. II. ÚS 382/2013 rozhodol, že základné práva žalovanej podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn 1 CoE 171/2011 z 23. júna 2011 a sp.zn. 1 CoE 418/2011 z 8. augusta 2011 a postupom a rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 1/2012 z 21. marca 2012 a sp.zn. 5 Cdo 112/2012 z 22. novembra 2012 porušené neboli, sťažnostiam žalovanej vo zvyšnej časti nevyhoveli.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.